

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
20:31	19:51	18:52	
20:34	19:53	18:50	ירושלים
20:31	19:51	18:52	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש התיבה המוסדות

צום כיפור יחתמון

החתימה מה יהיה איתנו כל השנה תלויה ביום כיפור, כיצד ננצל את היום הזה?

אתה קובע!

כולנו מקווים, שנכתבו לשנה טובה, שנה מתוקה ומוארת, שנה של שמחה, בריאות, נחת מהילדים ופרנסה ברווח. אולם מי יודע... כל כך הרבה אנשים חשבו כך בשנה שעברה, ולאורך השנה גילו כמה טעו, למרבה הצער והכאב. הרי כל מה שקרה להם - נחתם אז, ביום הכיפורים, והתקווה הגדולה לשנה מתוקה - התנפצה לה אל סלעי המציאות, כמה כואב!

אז מה עושים? מה יכול יהודי לעשות, כדי להבטיח לעצמו הגנה ברגעים הגורליים שלפניו? איזה עורך דין שאין עוצמתי ממנו, יכול להציל את המצב? איזה כלי ניתן לקחת שיבטיח שמישהו יסדר לנו את העניינים ברגע האמת השמימי, שהסניגורים שלנו יעמדו בהצלחה באתגר? איך אפשר לסתום למקטרגים את הפה, ולהבטיח לעצמנו שנה טובה?!

הנה גילוי מיוחד, אותו חשף הרה"ק רבי לוי יצחק מבראדיטשוב זי"ע בספרו 'קדושת לוי' בפרשת שופטים, וכמה כדאי להקשיב לגילוי של סניגור של ישראל. מסתבר שמי שמכריע את גזר דינו של אדם - הוא האדם בעצמו. מי שקובע אם הקטגור ישלוח בדין או שהסניגורים ינצחו אותו - זה האדם הנידון בעצמו. אנחנו יכולים לקבוע את גזר דינו במו פינו! בדין הדבר! לא עוד חרדה, אין צורך במתן. פשוט אחרת, אריכים לגזור לעצמנו את גזר הדין! נו, הלא ברור מה היינו רוצים לגזור לעצמנו, ואיזו שנה אנו מפרגנים לעצמנו... אז אין נוכל לגזור אותה, לקבע אותה, להכריע שתהיה לנו שנה טובה ומתוקה, לנו באופן אישי ולכל יושבי תבל?!

ובכן זה תלוי בנו - בצורה בה אנו דנים את זולתנו. יש מצוה מן התורה 'צדק תשפוט עמיתך', לכן זכות על אדם לדון את חברו לחיוביות, להמליץ טוב על יהודי אחר. מי שדן את חבריו ללך זכות - בכך הוא קובע שבשמים ידונו אותו ללך זכות, לשנה טובה ומתוקה. ומי שלא... - עדיף שלא להמשיך... (הרב אשר קובלסקי)

בראש השנה יכתובו וביום צום כיפור יחתמון. אומרים חז"ל שבראש השנה נכתבו לשנה החדשה, הכתיבה כבר היתה, ואולי חס וחלילה אולי נכתב לא טוב, על מישהו מאיתנו או בני ביתו חלילה, הרי המצב הרבה יותר קשה, לפני הכתיבה אפשר לתקן, אחר הכתיבה קשה יותר למחוק ולכתוב דבר.

ואין יום הכיפורים מכפר אלא לשבים, ואינו מכפר על שאינם שבים, מי שלא חוזר בתשובה מרוויח רק את הצום עצמו, מי שאינו צם ביום כיפור ימיו נכרתים, מי שצם מרוויח שלא נכרת חלילה, אבל יום כיפור אין לו. ויש אנשים זקנים בימים מלאים בחטאות אין ספור, כי מעולם לא היה להם יום כיפורים.

האומר אחטא ויום הכיפורים מכפר - אין יום הכיפורים מכפר. משל לילד בא הביתה יורק לאבא שלו, כעבור שנה הוא מגיע מבקש סליחה, אבא שואל אותו אתה חוזר למוטב? הוא אומר לו רק היום, עד מחר בלילה.

גם חתן שמתכפרים לו העוונות, עושה תשובה באותו יום, נטהר כמו בערב יום כיפור. לכפר עוונות אין בלי תשובה, הרבה דברים כתוב עליהם שנתכפרים עוונות, עוונות נמחלים רק בתוספת לתשובה. ביום כיפור מרגישים את היהודי שבלב בכל מקום ומקום, יושבים נעים בשולי הרחוב ומדברים כל הלילה, עושים תיקון חצות... ישנים כל היום וקמים לנעילה, מסכנים הם שלא יודעים כי יום כיפור מכפר רק לשבים, לא העיקר לבוא לנעילה.

כתוב בספרים, יחשוב אדם, דנו אותך לתלייה, שמים אותך על כסא, החבל על צווארו, ועדיין יש סיכוי שהמלך יסלח לו, אם המלך יסלח לו מורידים את החבל והוא ניצל, אבל אם לא, לוקחים את הכסא והוא נחנק והולך. כך צריך להרגיש בין כסא לעשור, תלוי - ועומד, תלוי על החבל ועומד על הכסא, או כך או כך.

שמעו מעשה נורא, בתל אביב היה גר האדמו"ר מבעלזא, רבי אהרן השרף. הרופאים אמרו שהוא חי בנס, היה אוכל ליום שלם כפית מרק והיה שוקל כשלושים קילו כשהיה בן שישים, היה לו תלמוד תורה סיפרו ילדים שלמדו שם, יום אחד הגיע אדם על כסא גלגלים שבא לאדמו"ר, לא היה לו כיפה. אמר להם גם אני הייתי כמוכם ופאותי היו מסולסלות ושאל אותי ילד, הרי יש דין ויש דין, מדוע אתה לא חוזר בתשובה. אמר להם, אני יודע וחש יותר מכך שיש בורא לעולם,

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ההקדשה השבועית

הצנים הם אנוש לתקיים אלפי נפשות יאיר השרף להצלתהם אז לע"פ קירובס? ההקדשה נכספה 05-04-03-03-03-03

לירושלמי
ידון חיה בת הדס יוסי בן הלן צורי בן רחל דייה בת חוה

לירושלמי
בנימין בן חסיה אלדד בן חוה ססיר בת עליזה לילך בת עליזה

לירושלמי
אסף בן חיה רושי בן דיה אלעד בן ענה אלדד בן ירדנה

לירושלמי
סלמה בן לון סלמה בן חנה חן בן חיה שמעון בן ירדנה יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

שמואל הקפיץ

שלום לכם. שמי שמואל ואני בן 28. רוב החברים והמשפחה שלי משתמשים דווקא בכינוי שלי, שמוליק. אני לא רגיל בסיפורים, אני אדם של פעולות ומעשים, לכן לקח לי זמן לחבר את כל החלקים של סיפורי.

הסיפור שלי התחיל לפני כעשרים שנה. הייתי אז בן עשר, ילד די רגיל ודומה לשאר הילדים חוץ מדבר אחד.

היה לי קשה לשבת על מקום אחד יותר מדי זמן. וכשאני מדבר על זמן אינני מתכוון למה שאתם חושבים, אצלי יחס הזמן הוא שונה לגמרי. יותר מדי זמן' לדידי זה תוך כמה שניות. כן, אני קפיץ.

היום היו מצמידים לעובדה הזאת שלל אותיות באנגלית (וגם איזה כדור יומי או שניים...), אבל אז לא היה יותר מדי פרשנויות ולכן הכינוי שהוצמד לי היה פשוט וקליל "שמוליק קפיץ".

והאמת שלא התרעמתי על כך בכלל. ידעתי שזו האמת ואפילו די התחברתי לדימוי. ב"ה לא היו לי תלונות והיו לי מורים מדהימים שלא התרגשו מהתזויות יתר שלי. כולם כבר היו רגילים בכיתה ש'שמוליק קפיץ' הוא זה שמביא למורה קפה בשיעור ועוד כהנה וכהנה מטלות. תעסוקה קוראים לזה. והאמת שאני נהניתי מהסידור הזה. הייתי יושב מול המורה ומתאמץ להבין ולהקשיב לחומר הנלמד ולאחר שכלו כוחותיי (בדרך כלל לאחר דקות ספורות), הייתי מחפש במה להתעסק, ובנקודה הזו הייתי שומע את קולו של המורה "שמוליק תדאג לנו בבקשה לגירים צבעוניים ללוח בבקשה", הייתי מתנער משרעפיי ואץ רץ למלא את התפקיד בחדווה. כך פחות או יותר התנהלו ימי לימודיי.

יום אחד בבוקרו של יום כשחיכינו לכניסת המורה, הופיע לפתע המנהל. הוא ניגש לשולחן המורה וביקש שקט. "תלמידים יקרים, המורה הקבוע שלכם חלה בפתאומיות ונאלץ לעבור ניתוח חירום אמש, ולמשך השבועות קרובים הוא ייאלץ להיעדר מהכיתה".

היינו ממש בהלם. מורה כ"כ אהוב ויקר, חששנו מאוד לבריאותו. והמנהל המשיך "כעת תלמידים, הבה ונקרא פרקי תהלים לרפואתו", וכך קראנו בהתרגשות פרקי תהלים לרפואתו.

אותו היום המנהל שימש כמורה שלנו, ולמחרת היום המנהל שוב הופיע בכיתתנו ולצדו אדם מבוגר "תלמידים יקרים, מהיום יש לכם מורה מחליף, המורה שושני. הוא יהיה המורה שלכם עד שהמורה הקבוע יחלים בסייעתא דשמיא", הודיע המנהל.

המורה שושני ניגש לשולחנו והמנהל עזב את כיתתנו. לא יודע מה בדיוק גרם לי לחשוב שעם המורה שושני לא ילך לי טוב. את המבט הקשוח שהיה בעיניו או שמא הקול הצרוד הוא זה שבישר לי צרות באופק. ואכן לא חלפו דקות מועטות ואני חש בצלילת כהה מעלי, מביט מעלי ומבחין מקרוב ממש

במשקפיו המלוכלכות משהו של המורה שושני. "במה אתה מתעסק שם?" אני שומע את קולו רועם ואני ממבוכה מניח את מטוס הנייר המשובח שרק לפני רגע סיימתי להכין. למטוס הנייר החדש לא היה שום סיכוי במאבק עם אצבעותיו הלופתות של מר שושני, ואני חשתי שגם ליבי נקמט עימו. מצאתי את עצמי עומד נזוף בחדר המנהל. לאחר ההפסקה חזרתי לכיתה אך המחזה הזה חזר על עצמו באין ספור ווריאציות.

לאחר כמה ימים של תיסכול, הוזמנו הורי לבית הספר. "אצלי כולם חייבים ללמוד", נאם המורה שושני באוזניהם, "מה יצא ממנו אם הוא לא מפעיל את המוח", וסירב בתוקף להעסיק אותי בתפקידים שונים.

וכך מידי יום הייתי נשלח מהכיתה בבושת פנים, עונש רדף עונש ואכזבה בלבי צמחה. ידעתי תמיד שאני לא ילד רגיל, ידעתי תמיד שהיכולות שלי הם בידיים ולא בראש. אבל תמיד הסתדרתי איכשהו בזכות המרץ ואהבתי הרבה להושיט עזרה. אך כל מעלותי לא נספרו אצל מר שושני.

יום אחד המורה שושני החל לכנס דיון חירום בעינינו, הוזמנתי אני והורי לשיחת נזיפה ארוכה ונוקבת. אני זוכר את אבי שניסה להשחיל משפט שתוכנו היה בערך כך "לשמוליק שלנו יש יכולות אחרות..." "אומנם הראש פחות עובד אבל יש לו ידי זהב", וכאן אני זוכר איך אדמו פני המורה שושני כעגבנייה בשלה יתר על המידה ובקול זועם הוא הכריז בהצביעו עלי "אם לא תתחיל להפעיל את הראש שלך כלום לא יצא ממך, כלום...".

עם ידיים מוכשרות יוצאים אינסטלטור טוב, מקסימום, הוסיף במלמול מתחת שפמו העבות. הימים חלפו ומר שושני חלף עמהם. המורה הקבוע החלים וחזר לכיתתנו.

האמת שעם הזמן די שכחתי את מר שושני ואת מילותיו. רק לפעמים לפעמים, לרגעים אחדים היו דבריו מהדהדים באוזניי וגורמים לי להתכווץ ולחוש אפס. זה מה שייצא ממני? אינסטלטור? אני לא שווה כלום?

אבל אודה ואתודה שוב, זה קרה לי רק לעתים רחוקות.

רוב הזמן ממילא הייתי עסוק באין ספור שליחויות ומטלות, כך חלפו להם ימי התלמוד תורה ואחריהם ימי הישיבה הקטנה ואף בישיבה הגדולה מצאתי את עצמי בזכות כישוריי האחרים. כמובן שלא הייתי העיפרון המחווד שבקלמה, אך מחק צבעוני ומעניין הייתי גם היית. מאוד עזרו לי התפקידים הרבים בישיבה, הת"ת והקמפים היו מקור גאוותי.

וכשהגעתי לשידוכים ידעתי פחות או יותר על איזה כיוון של בחורה אני הולך. ובאמת לאחר לא הרבה זמן הכירו לי את זוגתי לחיים שאהבה ורצתה אותי

כמו שאני.

התחתנו, הלכתי לכולל, וכמובן חיפשתי את האקשן שלי. את מה שיעסיק אותי וגם יתן לי תחושה טובה. את זה מצאתי במד"א. ארגון מבורך שפשוט הציל אותי מעצמי, הייתי עושה משמרות למכביה, ראשון בכל אירוע ואחרון שעוזב אותו. יש אולי כאלה שיעקמו את פרצופם בחיך עקום, אך אני אוהב את הדרמה ואת האקשן ובמיוחד במיוחד את החסד העצום שאני יכול לספק לאנשים ברגעים הכי קריטיים בחיים.

אט אט קודמתי בארגון, הוכשרתי עוד ועוד עד שמד"א הפך להיות הבית השני שלי.

לילה אחד אני מתעורר לקול הקשר שקורא למתנדבים הסמוכים להגיע בדחיפות לאירוע של אובדן הכרה. ביררתי מיקום ואפילו שזה לא היה קרוב כ"כ למקום מגורי החלסתי בהחלטה של רגע לצאת לאירוע. לקחתי בחשבון שבאזור שלי אין הרבה מתנדבים וכן את השעה המאוחרת ואת העובדה שנקודת ההזנק של מד"א די רחוקה, רצתי אל הרכב והתחלתי בנסיעה מהירה אל מקום האירוע, ואכן מיד כשהגעתי הבנתי שאני הראשון באירוע. נטלתי את תיק העזרה ראשונה ונחפזתי במעלה המדרגות. הקולות הלחוצים והאור שבקע מהדירה הנחו אותי היישר אל אדם מבוגר ששכב בסלון ביתו כשלצידו אשה מבוגרת, ככל הנראה אשתו, היסטריית ולחוצה.

התחלתי מיד בפעולות הצלה תוך כדי שאני בודק מדדים חיוניים, המצב לא נראה טוב בלשון המעטה. ללא דופק, ללא נשימה.

תוך כדי שאני מתחיל בהחייאה הגיע עוד מתנדב מארגון "הצלה" והחל לסייע לי. "ללא דופק וללא נשימה", אני מדווח למוקד. "מבקש נט"ן בדחיפות" אני צועק לקשר תוך כדי פעולות החייאה.

"אין הרבה סיכויים לכן אדם הזה" חולפת במוחי המחשבה. "מי יודע כמה זמן הוא במצב הזה?" אך המחשבות אני משאיר לזמן ה"כרית" בלילה. אני מתרכז בכל מה שניתן לעשות ועושה. הנט"ן מגיע ועמו הציוד היותר מתקדם. הצוותים ואני מנסים כל מה שאפשר אך מאומה.

הבן אדם לא רוצה להתעורר, הצוות כבר די מיואש ומרים ידיים, אך אני משקיע את כל הכוחות שיש בי בלי לחשוב.

הפרמדיק יאיר מניח את ידו על כתפי ובעיניו הוא מראה לי סימן של "חבל על הזמן, מקרה אבוד". אבל אני ממשיך בשלי. האמת שהם כבר מכירים אותי היטב, וכבר אין להם כוח להסביר לי שוב ושוב שאני נאיבי. עוד לחיצה, ועוד לחיצה, ואני פתאום חש שמשוהו השתנה. אני בודק בזהירות וצועק כמו משוגע "חזר דופק, חזר לו הדופק".

המשך הסיפור בעמוד 4 <<

"הוא הכריז בהצביעו עלי 'אם לא תתחיל להפעיל את הראש שלך כלום לא יצא ממך, כלום...'"

הלכות יום הכיפורים

ב. נשים עם סיבוכי הריון, וכן מניקה שיש לה חשש למחסור בחלב ישאלו רב אין לנהוג בצום (עם חוות דעת רפואית).

ג. מעוברת ברגע שיש לה צירי לידה, צריכה להתחיל לשתות שלא תיכנס ללידה במצב של חוסר נוזלים. ועדיף לתת לה משקה שמזין את הגוף, כגון חלב או מיץ ענבים. וכן אם מרגישה שהיא צריכה לאכול אוכל, אפילו הרופא אומר שאינה צריכה לאכול, תאכל, ותבא עליה ברכה. (ילקו"י: תשמ')

ד. יולדת שיושבת על המשבר עם חבלי לידה, יכולים לתת לה לאכול ולשתות פחות פחות מכשיעור כדי שתתחזק ותוכל לסבול חבלי לידה.

ה. יולדת תוך 72 שעות מעת לעת משעת גמר לידתה לא תתענה כלל, ואפילו אמרה אני יכולה לצום, ואפילו גם הרופא מאשר זאת, אסור לה להתענות. לאחר מכן מעת לעת עד שבעה ימים, אם אמרה בפירוש שאינה צריכה לאכול, מותר לה להתענות, ואם לא אמרה, מאכילים אותה ביום הכפורים, מכאן ואילך הרי ככל אדם. (חזו"ע ע' רצ)

ו. חולה שהצום עלול לסכן את חייו פטור מהצום ויאכל את כמות האוכל או השתיה שתוציא אותו מספק סכנה. ולכן יש להתארגן מבעוד מועד לקבל חוות דעת רפואית ועם זה לשאול רב אין להתנהג בצום.

ז. וכן מי שנוטל תרופות באופן קבוע ישאל את הרופא אין לנהוג בנטילת התרופות ועם תשובת הרופא יפנה לרב.

* כשברור לנו שאין צורך באכילת או בשתיית כמות גדולה בבת אחת, מאכילים ומשקים את החולה לשיעורין, וכדלהלן:

ח. יאכל פרוסה במשקל של עד 30 גרם עם הממרח, (צריך להכין מראש מערב יום כיפור ואם לא הכין רשאי לבדוק במשקל מכני ביום כיפור) ימתין עשר דקות מתחילת האכילה, דהיינו שאם התחיל לאכול בבוקר בשעה שמונה, יש לו להמתין עד שעה שמונה ועשר דקות, ויאכל פרוסה נוספת כנ"ל עד שיאכל את הכמות שהוא חייב לאכול.

ט. חולה או יולדת שאוכלים ביום הכפורים. אם אוכלים פת יותר מ- 27 גרם נוטלים ידיים כרגיל עד הזרוע, אך ללא ברכה. ואם אכלו פרוסת פת שמשקלה למעלה מ- 27 גרם תוך 7 דקות בערך, מברכים ברכת המזון, ומוסיפים 'יעלה ויבוא' ואומרים ביום הכיפורים הזה ביום סליחת העון הזה, ואם שכחו אינם חוזרים. (חזו"ע ע' שח).

י. חולה שלא חייב לשתות כמות גדולה בבת אחת - שותה כמות קטנה מ- 40 גרם, ומן הדין די בשהייה כדי שיעור שתיית רביעית לאדם בינוני, אבל אם אפשר טוב לשתות בין שתייה לשתייה כדי אכילת פרס, דהיינו כתשע דקות, ושתייה שוב כמות של עד 40 גרם, וכך עד שישתה את הכמות שהוא חייב לשתות. (צריך לבדוק מערב החג ומי שלא שקל או מדד יכול לשקול ולמדוד גם בחג). (חזו"ע ע' רצז)

יא. בין אכילה לשתייה אין צורך להמתין.

יב. חולה, שעל פי רופא חייב לשתות ביום הכפורים, אך אינו זקוק לאכילה, מותר בשתייה ואסור באכילה.

יג. אם אמרו הרופאים שצריך החולה לאכול ולשתות כהרגלו, מאכילים ומשקים אותו כל צרכו. (חזו"ע ע' רצט)

יד. אסור לרחוץ ביום הכפורים בין בחמין בין בצונן, ואפילו להושיט אצבעו במים אסור. אבל מי שנתלכלך גופו בטיט או בטינוף, או שנטף דם מחוטמו, מותר לרוחצו. שכיון שאינו מתכוין לרחיצה של תענוג, מותר ורק יזהר שלא ירחץ אלא במקום המטונף בלבד.

טו. גם קטנים הפטורים מהצום לא נועלים נעלי עור ואין לרחוץ ולסוך אותם.

טז. בבוקר כשקם משנתו נוטל ידיים ג' פעמים, כי אין כונתו אלא להעביר רוח רעה מעל ידיו, אך יזהר שלא יטול אלא עד סוף קשרי אצבעותיו. וכן הנכנס לבית הכסא לעשיית צרכיו, מותר לרחוץ עד סוף קשרי אצבעותיו, שלש פעמים בסירוגין. (חזו"ע ע' שיא)

יז. לא שוטפים פנים - מנקים רק את העיניים עם אצבעות לחות קצת מהנטילה.

יח. התינוקות מותר לרוחצם וסוכם ביום הכיפורים. ובזמן הזה נהגו להחמיר אמנם אם נתלכלך התינוק בטיט או בצואה, מותר לרחצו ע"י ישראל גדול. (חזו"ע ע' שמ-שמא)

יט. אסור לסוך אפילו מקצת גופו. אבל חולה או מי שיש לו חטטים בראשו, מותר מפני שאינו עושה לתענוג. והיינו במקום שנהגים לסוך בחול בכיוצא בזה. (חזו"ע ע' שיג)

כ. אסור ביום כיפור לנעול נעלי עור, אלא נועלים נעלי בד או גומי. (חזו"ע ע' שס)

מוצאי כיפור

כא. אין מברכים "בורא מאורי האש", אלא רק על אור ששבת (שהיה דלוק מערב יום הכפורים), ולא על אור שהוציאהו עתה על ידי גפרור וכיוצא בזה. (חזו"ע ע' שעח)

כב. אשה שבעלה מאחר לבוא מבית הכנסת, יכולה להבדיל בעצמה ולטעום מן היין, ולאכול מיד. (חזו"ע ע' שפז)

א. לקראת יום כיפור מבקשים סליחה מאלו שנפגעו מאתנו, במיוחד מהקרובים (הורים, אשה, ילדים וכן בעבודה) ולקבל להשתדל שלא לצער יותר אף אדם.

ב. מי שסולח לחבריו בקלות ובשמחה, סולחים לו באותו אופן, מידה כנגד מידה.

ג. צריך לפייס גם אם זה כרוך במאמץ, עד שהנפגע יתפייס, אם לא סלח בפעם ראשונה, צריך לנסות פעמיים נוספות, ולהעזר לצורך בכך בחברים אם צריך ואח"כ ילך בעצמו ויבקש ממנו סליחה. והכל לפי הענין.

ד. מי שלא התפייס למרות זאת, לא חייבים להמשיך לפייס אותו, אלא אם כן הוא רבו של הפוגע.

ערב יום כיפור

א. בערב יום כיפור (יום ג') נוהגים לשחוט לכפרות. תרנגול לזכר לכל אחד מבני הבית הזכרים, ותרנגולת לכל אחת מבני הבית הנקבות. (חזו"ע ע' רכב)

ב. מנהגינו לומר בעת שמסבב התרנגול או התרנגולת סביב לראש המתכפר, זה חליפתך זה תמורתך זה כפרתך. וכשבעל הבית מסבב התרנגול סביב לראשו, אומר: זה חליפתי זה תמורתני זה כפרתי. (חזו"ע ע' רכה)

ג. למעוברת לוקחין ב' תרנגולות אחת לה ואחת לעובר אם הוא נקבה, אבל אם העובר זכר לוקחים כנגדו תרנגול זכר, ואם אין ידו משגת כל כך די לו בתרנגולת אחת למעוברת. ומכל מקום טוב לעשות גם עבור העובר. ואומרים זאת חליפתכם וכו'. (חזו"ע ע' רכו)

ד. חובה קדושה להזהר מאד שלא לשחוט אלא אצל שוחט ירא שמים מרבים ומומחה, וזהיר היטב בבדיקות הסכין לפני השחיטה ואחריה כדת. (חזו"ע ע' רכז)

ה. היום הרבה נוהגים לעשות כפרות עם כסף.

ו. טוב לפזר מעות לצדקה בערב יום הכיפורים. (ילקו"י ע' תקפג)

ז. פורסים מפה יפה על השלחן כמו בשבת, ונותנים עליה ספרי קודש.

ח. מומלץ להקפיד למלא את מאגרי הנוזלים בגוף על ידי שתיית כוס מים בכל חצי שעה-שעה, יומיים לפני הצום. וכן מומלץ לאכול ענבים, אבטיח ומלון. כמו כן עדיף למעט במאכלים מצמיאים (מלוחים, משומרים וחריפים למיניהם).

ט. המצטער הרבה בתענית רשאי ליטול כדור הנקרא קלי-צום. (חזו"ע ע' רנו)

י. מצווה להרבות באכילה בערב יום כיפור, ויש במצווה זו ביטוי לאהבת הקב"ה אותנו, שצונו להתענות רק יום אחד בשנה כדי לכפר על עוונותינו, ומרוב דאגתו לנו, צוה שנאכל ונשתה לפני הצום, כדי שנוכל לסבול את הצום ולא יארע לנו ממנו שום נזק. עם זאת, חשוב לזכור שיש לאכול מאכלים קלים לעיכול ולא מאכלים שמתעכלים בכבדות.

יא. גם הנשים חייבות במצות אכילה ושתייה בערב יום הכפורים. (חזו"ע ע' רלא)

יב. גם חולה שאינו מתענה ביום הכפורים, מחשש סכנה לחייו, צריך לאכול בערב יום הכפורים, משום תעניתו בלילה לשעות. (ילקו"י ע' תקפא)

יג. בסעודה מפסקת יש נוהגים לטבל פרוסת המוציא בדבש או בסוכה ומכל מקום נכון להביא מלח על השלחן. (חזו"ע ע' רנב)

יד. יכוון שעושה בסעודה זו נחת רוח גדול לבורא יתברך שמו.

טו. החכם עיניו בראשו שלא למלא בטנו מאכילה גסה שבוודאי אחר כמה שעות יתחרט בעצמו כי יזיק לו, וגם יבוא לידי ביטול תפילה, וגם יכול לגרום לתחושה מוגברת של רעב וצמא במהלך הצום.

טז. מדליקים בערב יום כיפור נר נוסף בשביל נר ההבדלה של מוצאי יום כיפור ולכן ידליק בנוסף נר נשמה של 24 שעות כדי לקחת ממנו להבדלה.

יז. אישה לא תברך ברכת שהחיינו עם הדלקת נרות של יום הכפורים אלא בסוף ההדלקה כולה לאחר שתחלוץ מנעליה, כי בברכת שהחיינו מקבלת עליה קדושת יום הכפורים, ואסורה בכל חמשה עיניים. (חזו"ע ע' רנו)

יח. יש נוהגים לומר אזכרה למתים, וקרוביהם נודרים לצדקה לעילוי נשמתם, כי אף המתים צריכים כפרה. (חזו"ע ע' רסח)

יט. מעת שאדם נעשה חלש מעיניו הצום יכניס שמחה עצומה בליבו על קיום מצוות עשה מן התורה שמקיים בעיניו זה, ובכל שעה שיתגדל ויתווסף אצלו העיניו - כן גדול השכר מבוראינו יתברך שמו. (יסוד ושורש העבודה)

חמשת העיניים

א. נשים בהריון ונשים מניקות חייבות לצום.

<< המשך הסיפור...

צוות הנט"ן מעיף מבט וגם הם מבינים שאני צודק. כולם מסתערים עליו בשנית, מייצבים אותו איכשהו וטסים לבית החולים הקרוב יחד עם אשתו הדומעת. אספתי את הציוד ושבתי לביתי. הימים חולפים ועובר חודש ימים, וכשאני כבר כמעט ושוכח את המקרה, אני מקבל טלפון בבוקר בהיה "שלום, זה שמוליק ממד"א"? בוקע הקול מתוך האפרכסת.

"כן, שלום גם לך", אני עונה.

ואז מסביר לי הבחור הצעיר שעל הקו שהוא נכדו של המבוגר שבו טיפלתי באותו הלילה. אני חוזר שוב במחשבתי אל אותו הלילה ושואל "מה שלומך" בחשש רב. אני יודע שלא רבים הם השורדים זמן כ"כ ממושך ללא חמצן, וגם אלו ששורדים נפגעים בד"כ באופן חמור.

"אין לך מושג", עונה לי הנכד, "קיבלנו סבא חדש בזכותך", הוא מודיע לי חגיגית.

ואני מרוב התרגשות ושמחה בקושי מוצא את המילים לשאול אותו איך זה קרה. הבחור מספר לי שכבר שבוע הם הופכים את העולם להשיג את הטלפון של ה"מלאך המושיע" כהגדרתו, והוא מבשר לי שסבו שוחרר לביתו והוא בריא לגמרי. "נשמח לראות אותך בסעודת ההודיה שלנו שאנו עורכים לכבוד הנס שהתרחש לנו" הוא מוסיף בהססנות. כמובן שלא סירבתי, את הכתובת כבר זכרתי לבד ולכן ביררתי רק תאריך ושעה.

ביום המדובר הגעתי אל הדירה. בדריה כבר היו בני משפחה רבים ואת השולחנות עיטרו צלחות עמוסות במאפים ומיני מתיקה. התקבלתי בקריאות שמחה ובחיבוקים אוהבים מאנשים שמעולם לא פגשתי, אך מבחינתם הייתי בן משפחה ממדרגה ראשונה. הובלתי אחר כבוד לראש השולחן, שם ישב יהודי מבוגר והדור זקן לבן. הפנים היו מוכרות לי כבר, אבל עכשיו זכיתי לראותם מלאי חיים ועם הצבע הנכון, החי. הוא התרומם ממושבו ועטף אותי בחיבוק חם, חשתי את דמעותיו זולגות על כתפיי ולא שמתי לב שדמעותיי שלי

סליחה. אבן כבדה ירדה לי מהלב, חשתי הקלה גדולה. "ואני עוד אמרתי לך שכלום לא ייצא ממך", הוא לחש לי ובקולו נשמעה חרטה עמוקה.

הוא ביקש את סליחתי שוב ושוב, ואני סלחתי לו בפה מלא. יצאנו את החדר אל הסלון כשעיני שנינו נפוחות ואדומות. כולם זרקו לכיוונינו מבטים תמהים. כשנרשם שושני הגיע למקומו הוא הושיב אותי לצידו והוא בעצמו לא התיישב וביקש את כולם לשאת כמה מילים. הבית נהפך לדומם תוך כמה שניות ובעיני כולם נראתה הציפייה להסבר מה קרה.

מר שושני החל לשבח אותי על ההצלה המופלאה, ובעיקר הדגיש את המאמצים הלא הגיוניים שהפעלתי להצלתו. הוא התמקד בנקודה העיקרית לדעתו, שפעלתי כנגד כל הסיכויים, שלא הפעלתי את הראש אלא את הלב. ואז הוא סיפר לכולם מי אני והיכן נפגשנו לראשונה, הוא לא החסיר מילה וסיפר לכולם באילו מילים הוא כינה אותי אז, מולי הורי מול כיתתי. בשלב הזה כולם צרפו את דמעותיהם לנחל הדמעות שדבריו עוררו אצלי ואצלו.

בקול מרוסק מדמעות הוא ביקש את סליחתי שוב לעיני כולם. אני לא הצלחתי לענות במילים, רק הנהנתי לאות הסכמה ואז הוא הכריז "לפני עשרים שנה אמרתי לך שאין לך ראש, שאתה לא משתמש מספיק בשכל, ומה שהציל אותי עכשיו זה בדיוק אותו חוסר מחשבה".

"אני חשבתי שזה חוסר שכל והיום אני מבין שזה פשוט לב ענק".

הוא חיבק אותי שוב ואני החזרתי לו חיבוק. זהו סיפורי. לא קל היה לי לשבת ולכתוב אתם כבר יודעים שאני לא טיפוס של לשבת ולכתוב. אך התאמצתי בשביל שתזכרו תמיד שיש ילדים עם מוח גדול ויש ילדים עם לב ענק, ואלו ואלו בנים יקרים של ה' יתברך. שמוליק.

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

זלגו בעקבותיהן. הוא מלמל באוזני מילות תודה בלתי ברורות, ניכר היה שהוא בהתרגשות גדולה.

אני עצמי הייתי בסערת רגשות גדולה מאוד ולא רק בגלל הצלת חיים שנודמנה לידי. פתאום נפל לי האסימון וגל חדש של דמעות נשטף מעיני. אני זיהיתי אותו. פתאום הבנתי שמי שמסתכל לתוך עיני בתודה עמוקה כ"כ, זהו המורה שושני. כנראה שזה הקול שהעלה בי את הזיכרונות מהעבר אבל לא היה לי שום ספק. ביררתי איתו בעדינות על חייו ומהיכן הוא, ואכן זה היה הוא. הוא ככל הנראה לא זיהה אותי כלל. טוב, זה היה די מובן, אני השתנית לא מעט ממראי. היה קשה לי לעצור בעצמי והרגשתי דחף בלתי מוסבר להתגלות לפניו. ביקשתי מאחד מבניו שישב לצדי לדבר עם אביו ביחידות. הוא התבונן בי במבט תמה אך כנראה שמעמדי כ"מלאך המושיע" עדיין לא פג. הוא קם ולחש על אזנו של אביו. ראיתי את עיני המורה שושני ננעצות בי ומיד את פניו מהנהנות בהסכמה. הובלנו לאחר כבוד לחדר צדדי. כשהתיישבנו על הספה והדלת נסגרה מאחורי אחרון העוזבים, פרצתי בבכי בלתי נשלט. האמת שהתכוונתי רק לדבר אך זה היה חזק ממני. אפילו אני לא הבנתי עד לרגע זה כמה עמוק זה פגע בי. הרגשתי את ידיו מונחות על ראשי ואת מילותיו המרגיעות באוזני. הוא היה נראה מאוד מופתע ולא מבין מה קרה לי. לאחר שנורגעתי מעט הרמתי את עיני האודמות אל פניו והתחלתי לספר לו מי אני. לקח לו כמה רגעים להיזכר. "אתה שמוליק?" הוא הצביע לעברי באצבע רועדת. ראיתי את ההבנה מחלחלת בראשו ופניו חוורו כסיד. נבהלתי. כבר ראיתי את הפנים הללו חוזרות כך. אט אט הוא חזר לעצמו ואז הגיע תורו לבכות כמובן. לא החלפנו יותר ממילים ספורות עד אז, אבל נדמה היה לי כאילו שוחחנו שעות ארוכות בשיחת נפש מעמיקה. אבל לא היינו צריכים מילים, הדמעות סיפרו את הכל, את הפגיעה העמוקה, את התסכול והכאב, את ההשפעה הרעילה של התנהגותו בכיתה, וגם את החרטה.

הוא חיבק אותי שוב ואני החזרתי לו בחיבוק של

"זאת כפרתי זאת חליפתי..."

ואני אלך לחיים טובים ארוכים ולשלום"

מנהג ישראל לערוך כפרות לפני יום הכיפורים
ע"י נתינת ח"י שקלים לכל נפש
ותמורתו ילך האדם לחיים טובים ולשלום

ניתן למסור את פדיון הכפרות למוסדותינו

כרטיס אשראי
בטל' 03-570-12-12

באתר הישיבה
Rabenu.com

משרדי הישיבה
רח' המכבים 108 ב"ב

גמר חתימה טובה
מוסדות אור דוד